

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 6C/178/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6411208550
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2016:6411208550.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom samosudcom Mgr. Martinom Štubniakom v právnej veci navrhovateľa: Westfinreal s. r. o., so sídlom Župné námestie 9, Nitra, IČO: 36 567 663, v konaní právne zastúpený JUDr. Štefan Mesároš, advokát, Štefánikov 84, Nitra, proti odporcovi: W. Y., N.. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/XXX, N., v konaní o určenie vlastníckeho práva, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom osobného motorového vozidla značky V. A. Z. XXX, farba čierna metalíza, rok výroby XXXX, číslo karosérie: G., evidenčné číslo D. XXX P..

II. O trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Podaným návrhom žiadal navrhovateľ určiť, že je vlastníkom vo výroku popísaného osobného motorového vozidla (ďalej len „motorové vozidlo“). Návrh odôvodnil tým, že dňa 07.11.2008 uzavrel ako kupujúci kúpnopredajnú zmluvu s predávajúcou Z. K., ktorá mu toto motorové vozidlo odpredala za kúpnu cenu 300.000,- Sk. Kúpna cena bola vyplatená v štyroch splátkach a vozidlo tým prešlo do jeho výlučného vlastníctva. Zanedbal však ohlasovaciu povinnosť a v technickom preukaze bola stále ako vlastníčka vedená predávajúca a k zaevidovaniu jeho ako vlastníka došlo až dňa 25.11.2008. Následne ako leasingová spoločnosť poskytol kupujúcemu spoločnosti BP cars, s.r.o. úver, ktorý však táto spoločnosť nesplácala a tak motorové vozidlo stále zostalo vo vlastníctve navrhovateľa. Potom o kúpu motorového vozidla prejavila záujem spoločnosť Parea, s. r. o., ktorá uhradila časť kúpnej ceny 1.800,- € v hotovosti a zvyšok kúpnej ceny vo výške 4.200,- € bol uhradený z úveru. Spoločnosť Parea si prestala plniť svoje povinnosti a v dôsledku toho bolo motorové vozidlo tejto spoločnosti odobraté. Potom bol dlh spoločnosťou Parea, s. r. o. prostredníctvom odporcu vyrovnaný a vozidlo bolo opätovne prevzaté spoločnosťou Parea, s. r. o., no táto si znovu prestala plniť svoje povinnosti z úverovej zmluvy ohľadne platenia splátok. Vozidlo sa už odňať nepodarilo a preto podal trestné oznámenie. V rámci prebiehajúceho trestného konania bol potom navrhovateľ upovedomený vyšetrovateľom listom z 15.02.2011 o tom, aby si vlastnícke právo uplatnil v občianskom súdnom konaní, nakoľko najskôr uznesením vyšetrovateľa z 13.12.2010 bolo navrhovateľovi motorové vozidlo vrátené, no na základe sťažnosti odporcu Okresná prokuratúra v Žiari nad Hronom toto uznesenie zrušila.

Odporca žiadal návrh zamietnuť poukazujúc na to, že navrhovateľ nikdy nebol vlastníkom tohto motorového vozidla, pretože predchádzajúca vlastníčka Z. K. nikdy nepodpísala kúpnopredajnú zmluvu s navrhovateľom, ktorý jej ani nezaplatil kúpnu cenu. Kúpnu zmluvu podpísala tretia osoba, ktorá nemala plnomocenstvo. Bránil sa tiež tým, že predchádzajúca vlastníčka Z. K. prepísala na neho motorové vozidlo na základe slobodnej vôle a bez nátlaku a bez finančnej, či nefinančnej odmeny.

Na základe vykonaného dokazovania listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisového materiálu, po vypočutí označených svedkov, ako aj na základe súvisiaceho trestného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1T/161/2014, v ktorom je vedené trestné stíhanie voči odporcovi pre prečin podvodu, mal súd za preukázané, že dňa 07.11.2008 došlo k uzavretiu kúpnopredajnej zmluvy v písomnej forme medzi predávajúcou Z. K. a navrhovateľom ako kupujúcim, ktorej predmetom bolo predmetné motorové vozidlo za kúpnu cenu 300.000,- Sk.

Svedok A. A. vo svojej výpovedi potvrdil obranu odporcu, že predávajúca Z. K. kúpnu zmluvu ako predávajúca nepodpísala. Svedok uviedol, že na zmluve menovanú podpísal on ako jej syn a mal na to splnomocnenie. Toto však súdu predložené nebolo. To, že predávajúca zmluvu nepodpísala, potvrdila aj samotná Z. K. v rámci svojej výpovede pred dožiadaným súdom a tak by bolo nadbytočným grafologické znalecké dokazovanie navrhované odporcom.

Na základe výpovede svedka A. pred tunajším súdom dňa 14.04.2016 v súvislosti s jeho výpoveďou zo dňa 13.12.2013 v rámci trestného konania (č.l. 177 a nasl. trestného spisu) a v súvislosti s výpoveďou svedkyne J. S. zo dňa 29.11.2012 mal súd ale za preukázané, že vlastníčkou motorového vozidla v skutočnosti nebola Z. K., ale jej syn A. A.. Menovaný síce vo výpovedi dňa 14.04.2016 uvádzal, že auto patrilo matke, no podľa názoru súdu pravdivo vypovedal v rámci trestného konania, kde sa vyjadril, že auto osobne zakúpil pre potreby rodiny a prevažne ho užíval on, čo vyplýva zo spôsobu jeho vyjadrovania na pojednávaní dňa 14.04.2016, kedy sa opakovane vyjadroval v množnom čísle (auto predali, užívali) a najmä z toho, že motorové vozidlo malo v tom čase evidenčné číslo vozidla N.: A., čo logicky a presvedčivo vysvetlil tým, že išlo o jeho iniciále mena a priezviska. Súd preto neuveril tvrdeniam svedka, že auto len „občas šoféroval“. I keď evidenčný stav vlastníctva motorového vozidla v evidencii motorových vozidiel svedčil podľa v tom čase vykonaných záznamov Z. K., táto nebola jeho vlastníčkou, lebo evidencia vozidiel na príslušnom dopravnom inšpektoráte je „len“ dopravnou evidenciou na účely premávky na pozemných komunikáciách a nie registrom záväzne určujúcim osobu vlastníka motorového vozidla. Napokon svedkyňa J. S. sa jednoznačne vyjadrila, že samotná Z. K. jej povedala, že so všetkými vozidlami nakladal syn a na ňu boli len písané (č.l. 62 spisu), čo úplne logicky zapadá do kontextu vyššie uvedených dôkazov a rovnako tak aj svedok V. V. (č.l. 7 pripojeného trestného spisu) sa vyjadril, že vozidlo používal svedok A.. Výpoveď Z. K., že bola vlastníčkou motorového vozidla a že synovi udelila plnú moc na jeho predaj nemožno potom považovať za dôveryhodnú a pravdivú, lebo súd tu postráda rozumné vysvetlenie toho, aby si ona ako žena v tom čase vo veku takmer 50 rokov kúpila motorové vozidlo typu V. A. Z. XXX a zvolila si preň Z.: N.-A..

Vlastnícke právo je upravené v § 123 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), podľa ktorého je vlastník v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Potom najčastejšie práve to, kto tieto vlastnícke oprávnenia vykonáva, je dôkazom toho, že je vlastníkom danej veci. Dôležitý je vzťah, resp. postoj daného subjektu k predmetu vlastníctva ako sa javí navonok a z kontextu týchto okolností potom možno vyvodiť, či daná osoba je vlastníkom veci, resp. či má iné právo, ktoré jej umožňuje vec užívať.

Potom pokiaľ v kúpnopredajnej zmluve figurovala ako predávajúca Z. K., ona ako nevlastníčka nemohla predať cudziu vec, nemala oprávnenie s vozidlom nakladať podľa § 123 OZ a preto pre rozpor s uvedeným ustanovením je kúpna zmluva podľa § 39 OZ neplatným právnym úkonom. Platí tu totiž, že nikto nemôže previesť na iného viac práv než sám má.

Na druhej strane však § 41a ods. 1 OZ hovorí, že ak neplatný právny úkon má náležitosti iného právneho úkonu, ktorý je platný, možno sa naň odvolať, ak je z okolností zrejmé, že vyjadruje vôľu konajúcej osoby.

Vo vzťahu k tomu, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania je zrejmé, že evidentne svedok A. ako vlastník motorového vozidla ho chcel predať, mal teda vôľu vozidlo odplatne scudziť v prospech navrhovateľa. Bola dohodnutá kúpna cena a nerozhodné je, či mu aj bola skutočne vyplatená. Súd preto opätovne uvádza, že ani tu nebolo potrebné znalecké dokazovanie ohľadne toho, či podpis sa nachádzajú na príjmových pokladničných dokladoch, ktoré by mali potvrdzovať prevzatie kúpnej ceny.

Medzi svedkom ako predávajúcim a navrhovateľom ako kupujúcim bol dohodnutý predmet zmluvy - kúpy a bola dohodnutá kúpna cena, čiže všetky náležitosti platného právneho úkonu kúpnej zmluvy podľa § 588 OZ, podľa ktorého z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu

odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu.

Podľa názoru súdu potom na základe tohto platného právneho úkonu - kúpnej zmluvy v nepísanej forme nadobudol navrhovateľ od predávajúceho ako skutočného vlastníka motorové vozidlo podľa § 133 ods. 1 OZ, ktorý určuje, že ak sa hnutelná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo prevzatím veci, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

Pre zmluvný prevod hnutelnej veci zákon nepredpisuje žiadnu špecifickú formu (ako je to pri nehnuteľnostiach, kde forma musí byť písomná podľa § 46 ods. 1 OZ) a tak navrhovateľ platne nadobudol vlastnícke právo, keďže iná dohoda účastníkov ohľadne momentu prechodu vlastníckeho práva neexistovala a nebolo sporným, že motorové vozidlo navrhovateľom prevzaté bolo (došlo k odovzdaniu do dispozičnej sféry navrhovateľa), keď aj z viacerých výpovedí odporcu vyplynulo, že auto sa nachádzalo v bazáre, prostredníctvom ktorého sa potom navrhovateľ pokúšal motorové vozidlo speňažiť, predať.

Pokiaľ mal teda súd za preukázané, že koncom roku 2008 sa navrhovateľ stal vlastníkom motorového vozidla, bolo potrebné sa zaoberať tým, či potom navrhovateľ platne previedol na základe nejakého právneho úkonu motorové vozidlo na inú osobu, prípadne na odporcu. Paradoxne odporca sám ani neuviedol, na základe akého právneho úkonu, či inej právnej skutočnosti sa mal on stať vlastníkom sporného motorového vozidla. V tomto smere ani žiaden z vypočutých svedkov (K., S., svedok V. uplatňujúci škodu v mene navrhovateľa v trestnom konaní) neuviedol žiadnu právnu skutočnosť, od ktorej by odporca mohol odvodzovať svoje vlastnícke právo. Celá situácia vlastne podľa súdu vznikla v dôsledku toho, že ohľadne motorového vozidla navrhovateľa nebolo v tom čase možné dať do súladu zápisy v evidencii motorových vozidiel, kde ako jeho vlastníčka figurovala Z. K. a odporca zrejme v presvedčení o tom, že bol postupom navrhovateľa poškodený a tento mu odmietal poskytnúť určitú kompenzáciu, menovanú presvedčil, aby motorové vozidlo na neho na polícii „prepísala“. Tak sa aj podľa vykonaných dôkazov udialo, keď aktuálne je ako vlastník predmetného vozidla v policajnej evidencii vedený odporca. No znovu tu treba uviesť, že žiaden právny podklad - titul nadobudnutia podľa § 132 ods. 1 OZ mu na to nesvedčí.

Podľa predložených zmlúv potom koncom roku 2008 a začiatkom roku 2009 sa navrhovateľ pokúšal motorové vozidlo speňažiť, no súdu nebol predložený žiaden relevantný dôkaz o tom, že by navrhovateľ na základe konkrétneho platného právneho úkonu prišiel o svoje vlastníctvo. Na jednej strane tu síce boli úverové zmluvy medzi navrhovateľom ako veriteľom a najskôr spoločnosťou BP cars, s. r. o. a potom Parea, s. r. o., ale jednoducho žiadny prevod vlastníckeho práva preukázaný nebol a podľa súdu ani byť nemohol, lebo sa jednalo svojou povahou o leasingové zmluvy a k naplneniu ich zmluvných podmienok nedošlo - v oboch prípadoch neboli uhrádzané ďalšie splátky, čo znamená, že navrhovateľ ako vlastník motorového vozidla sa logicky domáhal jeho vrátenia i cestou spoločnosti Adona-Actor (protokol o odovzdaní vozidla č.l. 18 spisu). V konečnom dôsledku, pokiaľ by si odporca nebol vedomý, že vozidlo je vlastníctvom navrhovateľa, nebol by mu ho vydal potom, ako po prvýkrát spoločnosť jeho matky Parea prestala splácať určené splátky. Vo vzťahu ku kúpnej zmluve, podľa ktorej motorové vozidlo dňa 06.04.2009 nadobudol navrhovateľ od J. C., je potrebné uviesť, že menovaný podľa vykonaného dokazovania nikdy nebol vlastníkom motorového vozidla a teda ho nemohol navrhovateľovi ani odpredať, keď tento sa stal jeho vlastníkom kúpou od A. A..

Vychádzajúc z doteraz uvedeného súd jednoducho nemal preukázané ku dňu vyhlásenia rozsudku, že by vlastníkom sporného motorového vozidla bol niekto iný než navrhovateľ. Odporcovi totiž žiaden nadobúdací titul vlastníckeho práva k vozidlu nesvedčí a takýto titul nesvedčí ani žiadnej inej osobe. Súd preto návrhu navrhovateľa vyhovel.

Naliehavý právny záujem navrhovateľa (§ 80 písm. c) O.s.p.) na požadovanom určení spočíval v tom, že v situácii kedy je ako vlastník motorového vozidla vedený v evidencii motorových vozidiel odporca a motorové vozidlo sa nachádza v úschove polície, ktorá ho nemôže vydať bez toho, že by sa deklarovalo vlastnícke právo jednej z osôb, ktorá si naň robí nároky (na jednej strane navrhovateľ, na druhej strane odporca, ktorému bolo zaistené), tak bolo potrebné súdnym rozhodnutím deklarovať vlastnícke právo navrhovateľa. Bez tohto určenia by mu totiž motorové vozidlo nebolo možné z úschovy polície vydať ako to nepriamo vyplýva z ust. § 97 ods. 1 Trestného poriadku.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko súd opomenul rozhodnúť o svedočnom svedkyne K., ktorá bola vypočutá dožiadaným súdom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne vo vyhotovení trojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, ktorej veci sa týka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.